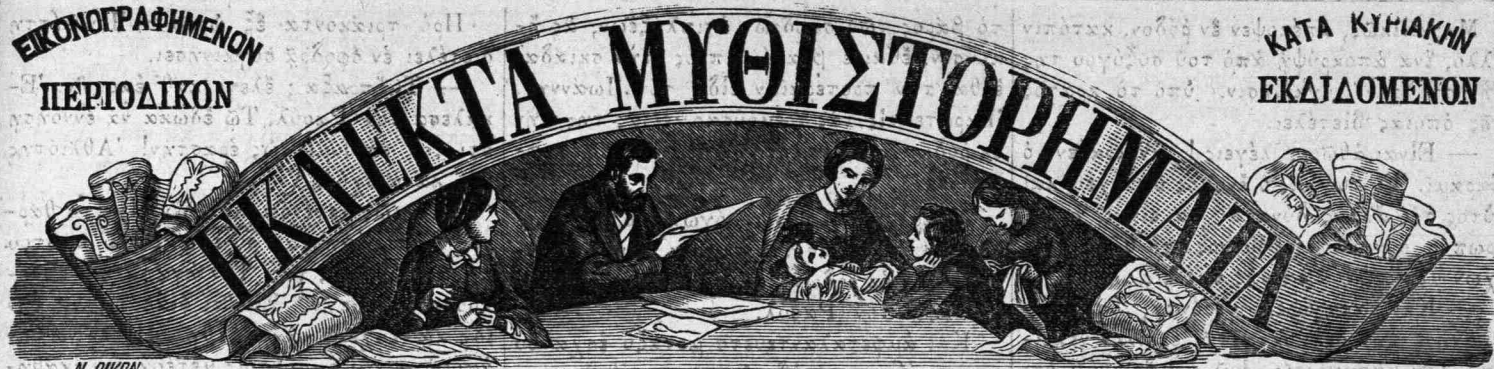

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΔΙΚΑΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματέσμων καὶ γραττονομημάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μετὰ ἱκάνος), μυθιστορία Ἐρνίστου Δωδέ, μεταφράσις Tony.
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΟΡΔ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια). — ΤΕ-
ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, διήγημα ELIE BERTHELOT. — Αἱ ΦΙΛΙΚΑὶ ΠΑΝΟΡΦΟΡΙΑΙ.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προπληρωτῖα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἱκαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐκωτερικῷ φρ. χροιά 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρουβλια 4.
ΦΥΛΑΑ προγράμματα λετὰ 20

Tordella

Castell

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔΕ

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου].

Δὲν ἔσχε καίριον νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡρε-
μίαν του, καὶ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν τραχήν
του, οὐδὲ νὰ παρασκευάσῃ κωμωδίαν, ἵνα
ἐξαπατήσῃ τὴν σύζυγόν του. Προσεποιήθη
λοιπὸν μεγίστην κακοδιαθεσίαν καὶ ἐκλεί-
σθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μόνον τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης, περὶ
τὴν δεκάτην ὥραν, εἶδεν αὐτὸν ἡ σύζυγός
του. Τὸν ἠρώτησε δὲ περὶ τῶν συμβάτων
τῆς προτερείας.

Ἀφῆς τὰ ἄνθη αὐτά. (Σελ. 390).

— Χθὲς πολὺ ἐτρόμαξα ἰδοῦσά σε ἐπα-
νερχόμενον οὕτως. Ἐπσχες;

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει; ἀπήντησεν ἐκεῖνος
ἀποτόμως.

Τὸν ἠτένισεν ἐκπληκτός.

Κατὰ πρώτην φοράν τῇ ὠμίλει οὕτω.
Διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεμνή-
σθη ὅτι μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ
Ἰωάννου ὑπῆρξε συνεννόησις τις, ἐπὶ τῇ
σκοπῇ νὰ τῷ ἀποσπάσῃ διαταγὴν ἀποφυ-
λακίσσεως ὑπὲρ ἐκεῖνον.

— Ἄν ὁ ἀνθρώπος οὗτος διετέλει φυ-
λακισμένος θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀπαντήσω εἰς
τὸν πρόεδρον διὰ λόγων ἱκανῶν νὰ με δι-
κχιολογήσωσι, καὶ δὲν θὰ διετέλουν σήμε-

ρον εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀμνηχανίαν.

Ἐμέμφετο λοιπὸν τῆς συζύγου του, διότι
τὸν ἠνάγκασε νὰ προβῇ εἰς πράξιν, δι' ἣν
ἤδη, λίαν βραδέως, μετενόει.

Δὲν τῇ ἀπέκρυψε τὰ κατ' αὐτῆς παρά-
πονά του.

— Γνωρίζεις, ὡς καὶ ἐγώ, ὅτι ὁ ἐπαί-
της δὲν ἦτο ἐνοχος, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ
Ἰουλιέττη.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκοντο εἰς
τὸν κήπον, πρὸ συστάδος ῥοδονεῶν, εὐρι-
σκομένων ἐπὶ τοῦ κυρίου λειμῶνος, τὰς
ὁποίας ἡ Ἰουλιέττη τοσοῦτον ἐθαύμασε
τὴν προτερείαν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ
Ἰωάννου.

Μηχανικῶς, ἀπέκοψεν ἐν ῥόδον, κατόπιν ἄλλο, ἵνα ἀποκρύψῃ ἀπὸ τοῦ συζύγου της τὴν σπουδρὴν συγκίνησιν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας διετέλει.

— Εἶναι ἀθῶος, λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ Σαραμί. Ἐν τούτοις ὁ ἔνοχος ὑπάρχει, καὶ οὗτος τίς ἄλλος δύναται νὰ εἶναι, ἢ ἀνθρώπος συναναστρεφόμενος τὸ θῦμα καὶ ἔχων μετ' αὐτοῦ στενάς σχέσεις;

— Καὶ κατηγορεῖς γέροντα, ὅτι ἀπεπλάνησε τὴν δεκαοκταετῇ ἐκείνην νεάνιδα! Τὸν κατηγορεῖς, ἐνῷ ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι πατὴρ τῆς νεκρᾶς, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε;

— Τίς σε βεβαίως ἂν δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸ παραπτώμα τῆς, νὰ τῇ ἀφαιρήσῃ δὲ μᾶλλον τὴν ζωὴν ἢ νὰ τὴν ἰδῇ ἀτιμασθεῖσαν;

— Τίς μοί το βεβαίως; Αὐτός ὁ ἴδιος.

— Ἐκεῖνος! ἀνέκραξε βιαίως ὁ Σαραμί. Τὸν εἶδες λοιπόν; . . . πιστευσέδι;

Ὡρᾶ, ὡς νεκρά, ἡ Ἰουλιέττη ἔκυψε πρὸ ῥοδονέας κόπτουσα μετὰ σπουδῆς ῥόδα, ἅτινα συνέδεεν εἰς δέσμην, ἵνα ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν της.

— Τὸν εἶδον! ἀπήντησεν ἡρέμα. Ἡ ἀθωότης του δὲ ἀποδεικνύεται, καθότι μοὶ ὠρκίσθη ὅτι δὲν θὰ ἡσυχάσῃ πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα τῆς θυγατρὸς του.

— Ὡρκίσθη τοῦτο! Ἐκαμε τοιοῦτον ὄρκον;

— Ναί! Καὶ ἐγὼ αὐτὴ ὑπεσχέθην νὰ τὸν συνδράμω εἰς τὰς ἐρεῦνας του. Διότι ἀπὸ καρδίᾳ ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ δικαιολογήσω τὴν ἀπόφασιν, ἣν σὲ ἔπεισα νὰ λάβῃς ἀποφυλακίζων αὐτόν.

Ὁ Σαραμί ἔμεινεν ἑννεός. Ἡ σύζυγός του ἀνεμειγνύετο οὕτως εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, καὶ ἤθελε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἔνοχον! . . .

Τὴν ἐπλησίασεν ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ἠνάγκασε ν' ἀνεγερθῇ.

— Ἄφες τὰ ἄνθη αὐτά! εἶπε δι' ὑποκώφου φωνῆς. Ἦδη δὲν πρόκειται περὶ ἀνθέων. Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἀναμειγνύῃσαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ καὶ ὄχι σέ. Δὲν θέλω νὰ δέχεσθαι αὐτὸν τὸν ἐπαίτην, καὶ ἂν ποτε τὸν εὕρισκον ἐδῶ θὰ διέτασσα νὰ τὸν φυλακίσωσιν ὡς ἀλήτην, καὶ ἐν ἀνάγκῃ, θὰ ἔστρεπα πάλιν ἐναντίον του τὰς περὶ τοῦ ἐγκλήματος ὑπονοίας.

Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεχώρει διὰ Νίμ.

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Οὐδέποτε ὁ σύζυγός της τῇ ὠμίλησεν ἢ τῇ προσηνέχθη οὕτως.

— Δὲν τον ἐπίστευα εἰμὶ φιλόδοξον καὶ πλεονέκτην! ἐπιθύρισε. Νὰ εἶναι ἄρα γε καὶ ἐκδικητικὸς;

Ἐτρεμεν.

Ἐβλεπεν ἑαυτὴν εἴπερ ποτὲ ἐρημὸν, ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ στοργῆς, ἄνευ τέκνων· διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ ὡς ἴδιον τέκνον τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου της, εἰκοσαετῇ νέον, μαθητὴν τότε τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς.

— Νὰ ἀγαπῶμαι! νὰ εἶμαι μήτηρ! ἐπιθύρισε.

Ταῦτα λέγουσα καὶ σπαρασσομένη ὑπὸ

τὸ βάρος τῶν σφοδρῶν ἐπιπλήξεων, ἃς ἤκουσεν, ἔβαινε βραδέως πρὸς τὴν σκιάδα, ἔνθα τὴν προτεραίαν εἶδε τὸν Ἰωάννην. Ἐκράτει εἰς τὰς τρεμούσας χεῖρας της τὴν ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμην, ἣν πρὸ μικροῦ ἐσχέμαχτισεν.

Ἀνεμεινῆσκετο τῶν λόγων τοῦ Ἰωάννου:

— Ἔσσετε εἰς τὴν σκιάδα ταύτην ἀνθοδέσμην ἐκ ῥόδων καί, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, θὰ ἴδῃτε τὸν Ῥαούλ.

Καὶ ἀμφοταλαντεύετο μετὰ τὴν ἐσχάτου τινὸς φόβου καὶ ἀδιαλείπτων πόθων.

— Νὰ ἀγαπῶμαι! νὰ εἶμαι μήτηρ!

Αἱ λέξεις αὗται ἐπανήρχοντο ἀπαίσίως εἰς τὰ χεῖλη της, ὡς συναπτικὴ ἐκφρασίς τῶν πόθων της.

Αἶφνης, ὑπέκρουσε εἰς αἰσθημα ἰσχυρότερον, ἤρξατο τρέχουσα πρὸς τὴν σκιάδα. Ἐφθασεν ἐκεῖ ἀσθμαίνουσα, καὶ συγκεινημένη. Ἀφῆκε τὴν ἀνθοδέσμην ἐπὶ τῆς τραπέζης καί, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, οὐδὲ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἐπανῆλθε τρέχουσα δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ἐκάθητο εἰς τὴν σκιάδα, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔνθα, πρὸ δύο ἡμερῶν, ἤκουσε τὸν ἐπαίτην προφέροντα τοὺς λόγους, οἵτινες ἐφόβησαν, ἀλλὰ καὶ εἰλκυσαν αὐτήν.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ μεγάλου καύσωνος καταθλιπτικὴν ἡμέραν, ἤρξατο πνέων ἔλαφρός ἀνεμὸς καὶ βαλσαμώδης αὔρα ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐψιθύριζον ἡδέως, καὶ ὁ ψιθύρος αὐτῶν συνανειμνύετο μετὰ τοῦ κελαδήματος τῶν πτηνῶν. Ὁ ἥλιος κατήρχετο περιπτυσσόμενος τὸν ὀρίζοντα. Ἡ φύσις ἅπασα ἐφαίνετο καλυπτομένη ὑπὸ ὑπερύθρου πέπλου, βραδέως λευκαίνομένου, ἵνα πάλιν σκοτισθῇ καὶ ἀναλαμψῶσιν οἱ ἀστέρες, οἵτινες μολὶς διεκρίνοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐράνου.

Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν. Οὐδέποτε ὠραιότερα ἐσπέρα ἀνήγγελε θελκτικωτέρων νύκτα. Ἡ γῆ ἐμειδία ὡς γυνὴ εὐτυχῆς, καὶ ἐφαίνετο λησμονοῦσα τοὺς ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχοντας ζῶντας, ἐνῷ εἰς τὰ στέρας της κρύπτει νεκρούς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν ἦτο πλέον αὕτη κοιλὰς δακρύων, ἀλλὰ κοιλὰς ἡδονῶν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἀτελῶς ἀπεγεύετο τοῦ γοήτρου τῶν τελευταίων ἐκείνων ἀντανάκλασεων τῆς ἡμέρας. Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς συγκινήσεως, διότι ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ ἀγνώστου αὐτῇ ἐδάφους, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ δι' αὐτὴν παγίς. Ἀνεμεινῆσκετο ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ μὴ ἐννοοῦσα τὴν πραγματικότητα, τῶν παρακελεύσεων τοῦ Ἰωάννου, τῶν ἀναρμόστων λόγων τοῦ συζύγου της καὶ τῆς ἀδυναμίας, ἣν ἔσχε, καλοῦσα παρ' αὐτῇ τὸν Ῥαούλ.

Διότι βεβαίως οὗτος θὰ ἤρχετο. Ἡ ἀνθοδέσμη ἐκείνη τῶν ῥόδων, ἣν κρυφίως ἔλαβεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἔδωκε τῷ Ῥαούλ, δὲν τὸ ἠγνόνει, ἐδήλου συγκαταθεσὶν, διαταγὴν, κατόπιν τῆς ὁποίας ὁ Ῥαούλ θὰ ἔσπευδε πρὸς αὐτήν, μετὰ λαμπρόντα ὄφθαλμοὺς καὶ πάλλιν ὑπὸ τοῦ ἐρωτος καρδίαν.

Πρὸ τριακοντα ἑξ ὥρῶν ἡ Ἰουλιέττη διετέλει ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει.

— Τί ἐπραξα; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ἐκάλεσα τὸν Ῥαούλ. Τῷ ἔδωκα νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸν ἐπιθυμῶ ὡς ἐραστήν! Ἀθλιότης καὶ κα-αἰσχύνῃ!

Σκληρῶς μετενόει καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τοῦ πρώτου παραπτώματός της. Τὸν ἡγάπα καὶ ἐδδελύσσετο ἑαυτήν. Ἐπόθει διακαῶς νὰ τὸν ἴδῃ καὶ ᾔχετο νὰ μὴ ἔλθῃ. Ἦθελε νὰ τὸν ἀποφύγῃ, καὶ ἐν τούτοις μετέβη καὶ ἐκάθησεν ἐκεῖ, ἔνθα θὰ ἤρχετο ἐκεῖνος, κατὰ τὴν ὑπό τοῦ Ἰωάννου ὁρισθεῖσαν ὥραν.

Ἡ θέσις ἦτο καταλλήλοισα. Ἡ σκιάς περιεβάλλετο πανταχόθεν ὑπὸ δένδρων. Ἦτο ἀπόκρυφον ἄστυον, ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ δάσους.

Ἐκεῖ οἱ ἐρασταὶ ἀσφαλῶς ἠδύνατο νὰ συνδιαλεχθῶσιν. Οὐδεὶς θὰ τοὺς ἀνεκάλυπτεν.

Ἄλλως τε, ἡ Ἰουλιέττη ἐγνώριζεν ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ ἤρχετο ἀργὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ἐφοβείτο δὲ τὴν περιέργειαν τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, διότι τῇ ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἀφώσιωμένοι ἐθίσασα αὐτοὺς νὰ μὴ ἀναμειγνύωνται οὐδέποτε εἰς τὰς πράξεις τῶν κυρίων των. Ἐπομένως ἡ ὑπόληψίς της δὲν διεκινδύνευε ποσῶς.

Ἀρα τὸ αὐτὸ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς γαλήνην; Ἐκ τῆς κατεχούσης αὐτὴν ταραχῆς εὐκόλως ἠννόει τις τὴν βιαίαν πάλιν, ἣτις ἐν αὐτῇ ἐτελεῖτο, μετὰ τῶν πόθων, οἵτινες ἐπηύξανον τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν νεανικὴν της ζωηρότητα, καὶ τῶν ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῆς ἐγεροθέντων διαταγῶν, προκειμένου νὰ παραβῇ τὴν συζυγικὴν πίστιν. Ἐνοχος ἔρως εἰσέδυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς καὶ τὴν ἐτυπτεν ἡ συνειδήσις της διὰ τοῦτο!

Πρὸ τῶν ἡμικλειστών αὐτῆς ὀφθαλμῶν διήρχοντο ἐπανειλημμένως φαντάσματα φοβερά. Ἀμφοταλαντεύετο μετὰ τῶν γλυκῶν ἐλπίδων καὶ φοικωδῶν τρόμων.

— Δὲν ἀγαπᾷς τὸν σύζυγόν σου, τῇ ἐπιθύριζεν εἰς τὸ οὐ μυστηριώδους φωνῆ. Δὲν σε ἀγαπᾷ καὶ οὐδὲν ἐπραξεν ἵνα ἀποκτήσῃ δικαιώματα ἐπὶ τῆς πίστεώς σου. Ἀπόλαυσον λοιπόν, ἄνευ διαταγῶν, τῶν τέρψεων, ὧν σὲ ἀποστερεῖ. . .

Δὲν εἰσὶ ἐλευθέρᾳ, προσέθετεν ἐτέρᾳ φωνῇ. Οἷος δὴποτε καὶ ἂν ἦ ὁ ἀνθρώπος, ὃν συνεζεύχῃς, ὁμῶς ἅπασα πίστιν εἰς αὐτόν, ὁ ὅρκος σου οὐδὲν ἀπόλλυσι τῆς ἀξίως του, διότι εἶναι ἱερός, ὡς πᾶσα ἑνορκος ὑπόσχεσις, καὶ ὀφείλεις νὰ τὸν τηρήσῃς.

— Ὁ Ῥαούλ δὲν εἶναι σύζυγός σου.

— Ἀλλ' αὐτός σὲ ἀγαπᾷ.

— Νὰ παραδυθῇς, ἐγγάμος οὖσα, εἶναι ὡς νὰ ὑβρίσῃς τὸν Θεόν!

— Ὁ ἔρως συγχωρεῖ τὸ παράπτωμα.

Καὶ ἡ καρδία της ἐσπαράσσετο οὕτως ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων τούτων αἰσθημάτων, ἅτινα διήγειρον ἡ αὐστηρὰ αὐτῆς συνείδησις καὶ ἡ φλογερὰ συγχρόνως καρδιά της.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶμαι ὠραία, καὶ εἰκοσί τεσσάρων ἐτῶν μόνον! ἀνέκραξεν αἶφνης καὶ ἐκείνον, ὅστις μετὰ ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷ. Διὰ τὸ σκληρὸν πεπρωμένον νὰ

τὸν σύρην ἐνώπιόν μου; Ἐὰν δὲν τὸν ἐγνώριζον, ἂν ὁ σύζυγός μου καὶ τὴν ἐλαχίστην κατέβαλλε προσπάθειαν ἵνα μὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ, δὲν θὰ ὑφιστάμην τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν. Ἀλλὰ θέλω νὰ ζήσω, θέλω νὰ γνῶρίσω τὰς τέψεις τοῦ ἔρωτος, καὶ νὰ ζητήσω εἰς τὰς γλυκείας καὶ τρυφεράς θωπείας δειλοῦ ἔραστοῦ τὴν καταστολὴν τοῦ φοβεροῦ πάθους μου.

Καὶ ἀνεσκήρτησεν, ὥς εἰ ἦτο πλησίον τῆς ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκὼν δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς καρδίας, οὐδὲ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Ὅχι! ὄχι! οὐδέποτε! εἶπεν.

Καὶ καταβαλοῦσα ὑπερτάτην προσπάθειαν, ἠγορήθη, ἵνα ἀπέλθῃ καὶ ἀποφύγῃ τὴν συνέντευξιν, ἣν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ εἶχεν ὀρίσει τῷ Ῥαούλ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμαζέτο νὰ ἀπέλθῃ τῆς σκιάδος, ἀνθρωπὸς τις ὤρμησε καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς, προφέρον διὰ συντετριμμένης φωνῆς τὰς λέξεις ταύτας:

— Οἶκτον! ἔλεος! μὴ φεύγετε!

Ἦτο ἐκεῖνος—ἀξιοθαύμαστος ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῆς σφριγώσης καὶ ζωηρᾶς αὐτοῦ νεότητος, ἐν τῇ αἴγλῃ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἰσχύος καὶ ῥώμης—ἦτο ὠραῖος, ὡς ὁ ἥρωας Ἀντίνοος.

Εἶχεν εἰς τὸ βλέμμα τὴν φλέγουσαν θερμότητα, εἰς τὴν αἰ ἀσθενεῖς καρδίαι δὲν δύνανται ἢ νὰ ὑποκύψωσι· βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἰουλιέττη, καὶ ἐννοοῦσα οὕτω κάλλιον ὅσον τὸν ἐλάτρευεν, ἠσθάνθη ἐκ τὴν ἡττηθεῖσαν.

Ἐπειράθη οὐχ ἥττον ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας τῆς.

Ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἠθέλησε νὰ ἐξαναστῇ, νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξε. Φύγετε, φύγετε, καὶ μὴ ἐπκνέλθετε πλέον!

Οἱ ἔραστοι ἔχουσι τὸ προτέρημα νὰ εἰσδύωσι μέχρι τῆς ψυχῆς ἐκείνων, οὓς ἀγαπῶσιν. Ὁ Ῥαούλ ἠννόησε τὴν μετὰ τόνου διαταγῆς γενομένην αὐτῷ παρακλήσιν· ἠννόησεν ὅτι ἕνεκα τρόμου, οὐτινος ἡ αἰτία δὲν τῷ διέφευγεν, ἡ Ἰουλιέττη τῷ ὠμίλησεν οὕτω.

— Νὰ φύγω! Μὲ διατάσσετε νὰ φύγω, ἀφοῦ μὲ ἐκαλέσχετε!

— Σὺς ἐκέλευσα, ἐγώ!

— Ἀλλὰ τὰ ῥόδα αὐτά, τὰ ὅποια ὑμεῖς ἐδρέψατε καὶ ἐθέσατε ἐπ' αὐτῆς τῆς τραπέζης, ἐγὼ δὲ κατόπιν ἔθεσα ἐπὶ τῆς καρδίας μου;

— Δυστυχία εἰς ἐμέ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη διὰ πνιγομένης φωνῆς καὶ καθεζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγροτικοῦ ἐδωλίου.

Ὁ Ῥαούλ ἐγονυπέτησε πάραυτα πρὸ αὐτῆς.

Τὴν ἐθεώρει κατ' ἀρχὰς σιωπηλός, ὡς εἰ εἶχε καταλάβει αὐτὸν σκοτοδίνη, βλέπων συγκεκινημένην ἐνώπιόν του τὴν ἀπαστράπτουσαν ἐκείνην καλλονήν, τὸ ἰδανικῶς θελκτικὸν ἐκεῖνο σῶμα, τὸ πλήρες χάριτος καὶ συμμετρίας.

Ἐὰν ἐν τῇ ὑπερβολικῇ ταραχῇ του ὤδυνάτο νὰ διατηρήσῃ κάπως ψυχραιμίαν, θὰ ἀνεκάλυπτεν ὅτι ἡ ζωὴν ἐκτύπωνται

ἢ ἐπρόξενει τῇ Ἰουλιέττῃ, προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐπιρροή αὐτοῦ, ὡς περιπαθῶς ποθητοῦ ἔραστοῦ, ἤρξατο ἐδραιουμένη.

Ἀλλὰ δὲν πρερτῆρει εἰμὴ μόνον ὅτι ἡ παρουσία του προῦκάλει δάκρυα τῇ φίλῃ αὐτοῦ.

— Συνέλθετε, ἔλεγε, καὶ σκέφθητε ὅτι δὲν θέλω νὰ σὰς τρομάζω, γονυπετῶν ἐνώπιόν σας, ὡς εὐπειθὴς δούλος. Διὰ τὴν δάκρυα ταυτά; διὰ τὴν οἱ φόβοι οὗτοι; Τίς φοβεῖσθε, μὴ θελήσω νὰ σὰς ἐπιβάλω τὸν ἔρωτά μου; Μὴ τὸ πιστεύσητε. Σὰς ἀγαπῶ, εἰν' ἀληθές, ἀλλὰ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ζέσεως, γνῶρίζω δὲ ὅτι πρὶν ἢ σὰς ὀμιλήσω περὶ τοῦ ἔρωτός μου, πρέπει πρῶτον νὰ κατὰστῶ ἀρεστός ὑμῖν. Ὡ! ποτὲ δὲν ἤθελον τολμήσει νὰ ἔλθω, ἂν ὁ Ἰωάννης δὲν μοι ἐδίδεν αὐτὰ τὰ ἀνθη, λέγων μοι: «Αὐτὰ σημαίνουσιν ὅτι σὲ καλεῖ, ὅτι θέλει νὰ σὲ ἴδῃ. Ὑπάγε ἀφόδως. Ὁμίλησα περὶ τοῦ ἔρωτός σου καὶ μὲ ἤκουσεν».

Αὐτοί, κυρία, ἦσαν οἱ λόγοι τοῦ γέροντος Ἰωάννου. Τότε ἦλθον. Εἶμαι συγγνωστός πῶς! Πρὸ τριῶν μηνῶν σὰς ἀγαπῶ καὶ πάσχω. Πάσχω, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν χωρίζουσαν ἡμᾶς ἀπόστασιν καὶ τὰ φύομενα ἐμπόδια. Καὶ ἐν τούτοις, ἐγεννήθη ἵνα καταστῶ ἄξιός ὑμῶν. Ἐὰν κατάρθουν ν' ἀποδεχθῆτε τὸν ἔρωτά μου, ἤθελον μεταμορφωθῇ, ἤθελον μεγαλυνθῇ καὶ ἀνυψωθῇ μέχρι τοῦ ὕψους, ἐνθα εὐρίσκεσθε. Δὲν εἶχον τοῦτο ὑπ' ὄψιν μου, ἀλλὰ τὴν εὐδαιμονίαν σας, τὴν ὁποίαν ὄνειροπολῶ ἄπειρον. Θὰ ἤμην δι' ὑμᾶς οὐ μόνον ἔραστής, ἀλλὰ καὶ παρήγορος. Θὰ σὰς ἐλίκνιζον ὡς λικνίζουσι τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἄδων εἰς τὰ ὅσα σας ἄσμετα δι' ὧν θὰ ἐξεδηλοῦτο ὁ ἔρωτός μου. Θὰ παρέδιδον εἰς ὑμᾶς διὰ παντός τὴν καρδίαν μου, ἐμὲ αὐτόν, τὴν ζωὴν μου.

Ἐσιώπησεν.

Ἡ Ἰουλιέττη δὲν ἔκλειε πλέον.

Ἦδη τὸν ἠτένιζε μὲ ἐκπληκτον ὄμμα· ἡ εὐφροσύνη διεδέχετο βαθμηδὸν τὸν τρόμον.

— Ὁμιλήσατε! ὀμιλήσατε ἀκόμη! ἐπιθύρειν.

— Ἡ καρδία μου εἶναι ὅλη ἀφοσιωμένη εἰς ὑμᾶς, καὶ ἡ καρδία αὐτὴ, κυρία, εἶναι ἐνᾶρετος. Ἄν τὴν ἀποδεχθῆτε, θὰ σας ἀνήκει αἰωνίως, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠθέλατε τὴν ἀπωθήσει, τὴν συντρίψει, τὴν σπαράξει· καὶ τότε ἀκόμη θὰ σας ὑψόγει, ἂν ἀπαξ μόνον ἤθελε γνῶρίσει τὴν ἡδύτητα τοῦ ἔρωτός σας.

Καὶ πάλιν ἐσιώπησεν. Ἀλλ' ἡ Ἰουλιέττη δὲν τῷ ἐπανελάβε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Διετέλει ὡς ἐν ἐκστάσει ἐκ τῶν λόγων, οὓς ἤκουσε καὶ ἐκ τῆς θέας τοῦ πρὸ αὐτῆς γονυκλινοῦς ἐκεῖνου νέου.

Ὁ Ῥαούλ τὴν ἠτένισε, χωρὶς οὐδὲν νὰ προσθήσῃ. Εἶτα, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ διαπύρου ἔρωτος, ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς Ἰουλιέττης καὶ τὰς ὑπάσθη θερμῶς.

Ἡ Ἰουλιέττη μικρὸν ἐν ἀρχῇ ἀντιστάθεισα, ἔκυψεν εἶτα τὴν κεφαλὴν, συγκεκινημένην δὲ καὶ κλαίουσα ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γονυπετοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ σκότος ἐκαλύψε τὴν

σκιάδα, εἰς τὴν εὐρίσκοντο οἱ δύο ἔραστοι. Εἰς τοὺς πλησίον πλατάνους, ἡ ὑπολαῖς ἐφαλλε τὴν ἐρωτικὴν αὐτῆς μελωδίαν ὑπὸ τὸ λευκὸν τῶν ἀστέρων φῶς.

Δὲν ἦτο καταλληλοτέρα ὥρα ἐκείνης δι' ἐρωτικὰς διαχύσεις.

Ἐν τούτοις ὁ Ῥαούλ καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἐσιώπων.

Ἐκυπτον πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ ὑπερτάτῃ ἀπολαύσει χαρᾶς ἀδιαταράκτου ἔτι. Ὁ Ῥαούλ οὐδὲν ἄλλο ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ εἰμὴ νὰ μένῃ γονυπετῆς πρὸ τῆς Ἰουλιέττης. Οἱ πόθοι αὐτῶν δὲν προέβαινον περαιτέρω.

Συνεδέοντο δι' ἰδανικοῦ καὶ ἀπείρου ἔρωτος, ἰδιαζόντος εἰς νεαρὰς καὶ εὐγενεῖς καρδίας.

Ἡ νεότης ἔλκει τὴν νεότητα καὶ ἡ καλλονὴ τὴν καλλονήν.

Οὕτως ἡγαπῶντο.

Ἀλλως τε ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Ῥαούλ, βλαστήσασα ἐν ἐκντῷ, μετεβλήθη εἰς ἄπειρον ἔρωτα, ὁμοιάζοντα μᾶλλον πρὸς λατρείαν θνητοῦ πρὸς θεῶν, ἢ πρὸς πόθον ἔραστοῦ δι' ἐρωμένην.

Ἡ ἀπογοήτευσίς, ὅφ' ἦς ἡ Ἰουλιέττη κατείχετο, τὸ ὑπάρχον κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, μὴ εἰθιμένης εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ διακαῶς πόθουσης ν' ἀπολαύσῃ αὐτόν, συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ συνδέσῃ αὐτοὺς· ὁ δὲ Ἰωάννης, δρακτόμενος ἐπιδεξιῶς πάσης εὐκαιρίας πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων τῆς ἐκδικήσεώς του, κατάρθωσεν, ἐπὶ τέλους, διὰ τῆς καταχθονίου αὐτοῦ ἐπιτηδειότητος, ν' ἀνάψῃ διαπύρον ἔρωτα εἰς τὰς καρδίας τῶν νεκρῶν ἐκείνων ὄντων.

Εἰς ταυτάς περιστάσεις, τὸ πρῶτον βλέμμα ὁμοιάζει σπινθῆρος, ἀνάπτοντι πυρκαϊάν. Ὁ δὲ Ῥαούλ καὶ ἡ Ἰουλιέττη, φλεγόμενοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, συνεδέθησαν οἷνε διὰ στερεᾶς καὶ ἀδιαρρήκτου ἀλύσεως.

Δὲν ἐπεθύμουν πλείοτερα.

Ἦρκει αὐτοῖς νὰ κάθηνται πλησίον, σφίγγοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ἀπετέλουν θελκτικὸν σύμπλεγμα.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐκάθητο τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, τοὺς βραχίονας τεταμένους καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων. Ὁ Ῥαούλ γονυπετῆς ἐνώπιόν τῆς ἐκράτει τὰς λευκὰς καὶ θερμὰς αὐτῆς χεῖρας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Δὲν ὠμίλουν, ἀλλ' ἀπελάμβανον ἀμοιβαίως τῆς ἀπείρου εὐδαιμονίας ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ σκότει τοῦ μέρους ἐκεῖνου, καταστάτος ἱεροῦ ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πρώτης αὐτῶν συνεντεύξεως.

— Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη, ἐπανερχομένη αἰφνης εἰς τὴν πραγματικότητα, καὶ ὡς εἰ ἀφυπνιζομένη ἀπὸ ονείρου.

— Πῶς! τόσον ταχέως, ἀπήντησεν ὁ Ῥαούλ. Μόλις πρὸ ὀλίγου ἦλθον.

— Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ σύζυγός μου δύναται νὰ ἐπανελθῇ. Ἰδέ, ἡ νύξ μᾶς κατέλαβε· θὰ ἐσημάνε τοῦλάχιστον ἡ ἐννάτη.

Καὶ ἐπειδὴ, εἰς τὸ λυγρῶς τῆς ἐσπέρας, εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἔραστοῦ τῆς

πληρωθέντας δακρύων, προσέθηκε ζωηρώς:

— Ἀλλὰ θὰ ἐπανιδιώμεν.

— Τὸ ἐλπίζω!

Ἡ γέρθη περίλυπος. Ἡ Ἰουλιέττη τὸν ἐμιμήθη καὶ φρεκίσαν ἡ ὑφισταμένη κατὰ πρῶτον τότε τὴν ἐκ ποῦ σκότους δυσχερῶς ἐντύπων, συνεβλήθη πλησίον αὐτοῦ.

Τὴν ἐνηγκαλίσθη.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε.

— Τότε, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη, ἰδοὺ ἡμεῖς διὰ πάντος ἠνωμένοι! Οἱμοί! διὰ σὲ προέδωκα τὰ καθήκοντά μου, καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἀνὰκύψω θαρραλέως, ἀπομακρύνουσα σε διὰ παντός.

— Τί φοβεῖσαι;

— Τὸν σύζυγόν μου.

— ὦ! θὰ εἴμεθα τόσον προσεκτικοί.

— Ὁ Ἰωάννης μὰς ἠνώσε. Πρέπει νὰ τὸν καταρασθῶμεν ἢ νὰ τηρήσωμεν δι' αὐτὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην;

— Οὔτε κατάραν οὔτε εὐγνωμοσύνην! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ῥαούλ. Δὲν διηυκόλυσε τὴν συνέντευξίν μας ταύτην, οὐδὲ θὰ διευκολύνῃ τὰς λοιπὰς, ἵνα εὐχαριστηθῇ καθιστῶν ἡμᾶς εὐτυχεῖς.

— Διατί λοιπόν;

— Διότι ἐπιδιώκει ἐκδίκησιν.

— Ἐκδίκησιν! κατὰ τίνας!

— Οὐδέποτε ἠδυνήθηνα τὸ μάθω! Ἀ! δυσανασχέτῳ ἐναντίον ἐμοῦ αὐτοῦ, Ἰουλιέττη, ὅτι ἤλθον νὰ σε ἰδῶ, ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου ἐπαίτου. Ἐνίστε μὲ τρομάζει, ὁπότεν ἔρχεται ἵνα κατακληθῇ, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐγείρεται, ὑπὸ τὸ κράτος παραισθήσεων, τῶν ὁποίων ἀγνοῶ τὴν αἰτίαν. Βαδίζει εἰς τὸ δωμάτιόν του ὡς παράφρων. Προφέρει ἀπειλὰς, τὰς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, κατὰ τινος ἀγνώστου προσώπου, τὸ ὅποιον μισεῖ καὶ καταδιώκει. Φοβοῦμαι μὴ ὁ ἔως ἡμῶν ἔσεται εἰς χεῖράς του ὄργανον ἐκδικήσεως, ἂν μὴ φροντίσωμεν νὰ προστατεύσωμεν αὐτὸν κατὰ παντός κινδύνου.

— Μὲ τρομάζεις! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη.

— Τοῦναντίον, πρέπει νὰ καθησυχάσῃς. Ἀρκεῖ ἀπ' ἐνός, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἀπ' ἑτέρου ὅτι γνωρίζω, ὅσον ἀπορᾷ τὸν Ἰωάννην, μέρος τοῦλάχιστον τῆς ἀληθείας. Οὕτω δὲ θὰ προφυλαχθῶμεν τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τῶν μηχανορραφῶν του. Θὰ ἐπαγρυπνῶ.

— Ἐκδίκησιν! ἐπανελάμβανεν ἡ Ἰουλιέττη. Γενόμενος ἐραστὴς μου, ἐγὼ δὲ παραβαίνουσα τὰ καθήκοντά μου καὶ τὰς πρὸς τὸν σύζυγόν μου ὑποσχέσεις, κατὰ τί θὰ ἐξυπηρετήσωμεν τοὺς σκοπούς σου; Μήπως ἀρὰ γε θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν σύζυγόν μου; ἠρώτησεν αἰφνης ἐντρομος.

— Τὸν σύζυγόν σου! Διατί;

— Ὡς ἀνακριτής, ὁ κύριος Σαραμί ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Ἰωάννην, ὡς ὑποπτον φοβεροῦ ἐγκλήματος, καὶ μόνον τῇ παρακλήσει μου συγκατετέθη νὰ τὸν ἀποφυλακίσῃ. Ὁ ἐπαίτης ἦτο ἀθῶος καὶ διὰ τοῦτο ἴσως δὲν τῷ συνεχώρησε τὴν κάθειρξίν του. ὦ! θὰ τὸν ἰδῶ! θὰ τῷ ὁμιλήσω!

— Πρόσεξον πολὺ! Σὲ ἱκετεύω, μὴ

ὑποχρεωθῇς εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἐγὼ τῷ ὀφείλω τὴν ζωὴν μου, καὶ τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν μου, ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ.

— Ἀλλ' εἰς ἐμέ, ἥτις, ἀφ' οὗ τῷ ἦνοι-
ξα τὰς θύρας τῆς φυλακῆς του, τῷ ἐξησφάλισα διὰ τὸ γῆρας του τὴν εἰρηνηκὴν καὶ ἀμέριμον, ὀφείλει αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην. Δὲν θέλω νὰ βλάψῃ τὸν σύζυγόν μου. Δὲν εἶναι ἀρὰ γε ἀρκετὴ ἡ ἀπιστία μου; προσέθηκε δι' ὑποχώρου φωνῆς.
— Προσφίλει μοι ἡ Ἰουλιέττη, ὑπέλαβεν ὁ Ῥαούλ, μὴ ὁμιλήσῃ οὕτως. Ὅχι καὶ καθήκοντ' ἀπεβιάσας;

— Σὲ ἀκούω ἰδοὺ, δὲν ἀρκεῖ τοῦτο ἵνα μὲ καταστήσῃ ἔνοχον;

— Ὁδηγεῖσαι ὑπὸ τῆς καρδίας σου ἰδοὺ τὸ πλῆν.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ με ὁδηγήσῃ;

— Εἰς τὴν εὐδαιμονίαν! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ ἐνθουσιωδῶς.

— Ἡ εἰς τὸ ὄνειδος! ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη μετ' ἀθυμίας.

Οὕτω συνομιλοῦντες, ἀφῆκαν τὴν σκιάδα καὶ εἰσεδύσαν εἰς τὴν πόρθον τῶν φίλλυρων, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸ δρύφακτον τοῦ κήπου καὶ εἰς τὴν ὁδόν.

Ἡ νύξ ὑπεβόηθη τὸν περίπατον αὐτῶν, καὶ ἠδύναντο ἀκινδύνως νὰ βαδίζωσι, στηριζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

— Πότε θὰ σὲ ἐπανιδῶ; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Ῥαούλ.

— Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ σοὶ ἀπαντήσω: ποτέ.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ἀπορρηκτικῶς ὁ Ῥαούλ. Ἐπανάλαβε τὴν λαξίν ταύτην καὶ θὰ ὑποκύψῃ εὐπειθῶς εἰς τὴν θέλησίν σου, ἀλλὰ θὰ ἀποθάνω.

— Νὰ ἀποθάνῃς!

Γινώσκουσα τὰ παρελθόν του, ἦτο, βεβαία περὶ τούτου. Κατελήφθη ὑπὸ τρόμου. Νὰ μὴ τὸν ἰδῇ πλέον, τῇ ἐφαίνετο ἀδύνατον.

— Ἐπ' ἀνέλθε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Πότε; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ ἀήσυχος κρυγὴν χαρᾶς.

— Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, τὴν αὐτὴν ὥς καὶ σήμερον ὥραν.

— Πῶς τοσοῦτον ἀργά!

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί;

— Ἀλλ' ἂν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν τεσσάρων ἡμερῶν εἶχον νὰ σοὶ ἀνακοινώσω σπουδαῖόν τι διὰ τὴν ἀσφάλειάν σου, θὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν μας;

Ἡ Ἰουλιέττη ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς. Εἶτα, δεικνύουσα εἰς τὸν Ῥαούλ τὴν πλησίον αὐτῶν οἰκίαν τῆς, ἥτις διεκρίνετο μετὰ τῶν δένδρων, φωτιζομένη ὑπὸ τῶν τρεμουσῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, εἶπεν αὐτῷ:

— Τὸ τελευταῖον παράθυρόν τοῦ πρώτου ὀρόφου, πρὸς μεσημβρίαν, εἰς τὸ ὅποιον βλέπεις τὰς περιελισσομένας κλιματίτιδας, εἶναι τὸ παράθυρόν τοῦ δωματίου μου. Εἴμαι ἐκεῖ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, τὴν δεκάτην ὥραν. Ἄν θέλῃς νὰ με ἰδῇς, ἀρκεῖ νὰ ἀνάψῃς φανὸν εἰς τὴν σκιάδα θὰ ἰδῶ τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ θὰ ἔλθω.

— Δὲν φοβεῖσαι...

— Ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο, ὄχι.

Ὁ Ῥαούλ προσέκλινε.

Ἀντήλασεν περιπαθῆ ἀποχαριετισμῶν, καὶ, χωρίζομενοι, ἠσθάνθησαν θλίψιν τόσῃ ἰσχυράν, ὡς εἰ ἐγνωρίζοντο πρὸ πολλοῦ. Ἰδούσα ἀπελθόντ' αὐτῆς τὴν Ἰουλιέττην ἐπ' ἀνῆλθε βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν. Ἦτο ἀργὰ καὶ ἐξεπλήσσετο, συγχρόνως δὲ καὶ ἔχαίρειν ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶχεν ἐπὶ ἐπ' ἀνέλθει ἐκ Νιμ. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθυσαν τοῦ ἱσογείου, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τὸν περιμείνῃ, ἀναπολοῦσα ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶπε καὶ ἤκουσεν.

Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς αὐτῆς, ὅτε εἶδε τὸν σύζυγόν της ἐξηπλωμένον ἐπὶ ἀνακλίντρου, ὅπερ εἶχε σύρει πρὸ ἐνός παρθύρου; ἀναπνέοντα τὴν ἑσπερινὴν αὐραν καὶ καμπύζοντα ἐνῶ παρετήρει τοὺς ἀστέρας.

— Τόσον ἐνωρὶς ἐπ' ἀνῆλθε; Ἀλλὰ πότε, πῶς ἤλθες; Ἡμῖν εἰς τὸ ἄλσος, ἐδῶ πλησίον, καὶ δὲν ἤκουσα οὐδὲ τοὺς κωδωνίσκους τῶν ἵππων, οὐδὲ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμαξῆς σου.

— Βεβαίως θὰ ἦτο βεβουλημένη εἰς σκέψεις, ἀπήντησε χαριέντως ὁ Σαραμί. Ἐφθασα πρὸ ἡμισείας ὥρας περίπου, καὶ σὲ περιέμενα ἐδῶ ἀνυπομόνως.

Οἱ φιλόφρονες οὗτοι λόγοι του, τόσον διάφοροι τῶν πρὸ δύο ἡμερῶν, ἐξέπληττον καὶ δυσηρέστουν τὴν Ἰουλιέττην. Μετὰ τὰ λαβόντ' αὐτὴν μετὰ τὴν αὐτῆς καὶ τοῦ Ῥαούλ, πρῶτίμ' αὐτὴν φέρεται πρὸς αὐτὴν ὁ σύζυγός της αὐστηρῶς ἠδύναντο οὕτως νὰ δικαιολογηθῇ, τρόπον τινά, πρὸ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

Ἀλλὰ τοῦναντίον, οὐδέποτε εἶδεν αὐτὸν μᾶλλον εὐπροσῆγορον. Ἐφαίνετο λησμονήσας τὰ μετὰ τὴν αὐτῶν συμβάντα πρὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων.

Ἐν τούτοις βλέπων αὐτὴν εἰσερχομένην, θελκτικῶς ἀτήν' αὐτὴν με λάμποντας ὀφθαλμούς καὶ κλίνουσιν ὀλίγον τὸ σῶμα ἐκ τῆς κοπώσεως, ἥτις ἔπειτα τῶν μεγάλων συγκινήσεων, ἠγέρθη. Ἀφ' οὗ ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς συζύγου του προσέθηκε:

— Φοβοῦμαι, ἀγαπητὴ μου Ἰουλιέττη, ὅτι προχθὲς χωρίζομενος ἀπὸ σέ, σοὶ ἐπροξένησα κακίστην ἐντύπωσιν.

— Τὸ ἐλησμόνησα! ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς.

— Τί τα θέλεις; Ἡμῖν ὀργισμένος καὶ ἐν καταστάσει νευρικῆς ταραχῆς.

— Μὴ δικαιολογίας, σὲ παρακαλῶ, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλιέττη διὰ τόνου παρακλητικῶς.

Τῇ ἐφαίνετο ἀποτρόπαιον νὰ τὴν ἱκετεύῃ οὕτως ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἠγάπησεν. Ἀλλ' ὅστις τῇ ἐνέπνεε φρίκην ἤδη, ὅτε ἤρξατο ἄλλου.

— Λοιπὸν μὲ συγχωρεῖς; προσέθηκε. Καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν ἥσπασθη.

— Βεβαίως!

Εἰς τὸ φίλημα ἐκεῖνο ἐφρικίασεν. Ἠδύναντο νὰ λησμονήσῃ ὅτι ἐκεῖ ἔνθα ὁ σύζυγός της ἐπέθηκε τὰ χεῖλη του, εἶχεν ἐπιθέσει ὁ Ῥαούλ τὰ ἰδικά του;

Ὁ Σαραμί ὑπέλαβε διὰ τόνου μελιχίου:

— Ὄφειλ' αὐτὸν σοὶ ὁμολογήσω, φιλάτην Ἰουλιέττη, ὅτι εἰμαι πολὺ εὐτυχής.

— Εἰς τί ὀφείλεται ἡ μεγάλη αὐτῆς εὐτυχία;

— Ἐλάβον εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Ἀδριανόν.

— Τὸν υἱόν σου;

— Ναι, ἔρχεται.

— Πρὶν ἢ λήξῃ τὸ σχολικὸν ἔτος! Μήπως πάσχει; μήπως ἡ Πολυτεχνικὴ Σχολὴ διαλύεται;

— Οὐδὲν τούτων. Ὁ Ἀδριανὸς ὑπέστη λίαν εὐδοκίμως τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐξετάσεις, καὶ δὲν γνωρίζω ὑπὸ ποίαν πρόφασιν ἐζήτησεν ἀδειαν, ἥτις τῷ ἐδόθη. Ὡς μοι γράφει, ἔπαθε νοσταλγίαν καὶ προσεποιήθη ὅτι εἶναι ἀσθενής. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, αὐριον τὴν πρωτὴν φθάσει εἰς Νίμ. Θά σοι τὸν φέρω διὰ τὰ προγευματισώμεν. Θὰ διατάξῃς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δωμάτιόν του;

— Ἀναμφιβόλως· θὰ φροντίσω νὰ μὴ λείψῃ τίποτε.

— ὦ! γνωρίζω ὅτι, μολοντί ὁ Ἀδριανὸς δὲν εἶναι υἱός σου, μεριμνᾷς ἐν τούτοις εἰλικρινῶς δι' αὐτόν.

— Πράττω τὸ καθήκον μου.

— Πόσαι γυναῖκες! . . . Ἀλλὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν· ὥφειλον νὰ σοι γνωστοποιήσω ὅτι ἔρχεται αὐριον. Ἦδη, ὡραία μου, καλὴν νύκτα καὶ καλὸν ὕπνον.

Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἰουλιέττη κατεβλίβη.

— Λοιπόν, εἶπε κατ' ἐαυτήν, ὁπότε ἐγὼ τὸν ἠπάτησα καὶ παρέβην τὰ καθήκοντά μου, ἐκεῖνος καθίσταται γλυκύς, φιλόστοργος, σχεδὸν περιπαθής! ὦ! ἀν' ἐπεθύμει ἤδη νὰ με ἀγαπήσῃ! θὰ ἦτο φοβερόν.

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ κατεκλίθη.

Ἄλλ' ὁ ὕπνος αὐτῆς ἐταράσσεται ὑπὸ ὀπτασιῶν, ἐν αἷς ἀντηνακλῶντο, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὰ τὴν ψυχὴν αὐτῆς κατέχοντα αἰσθητήματα.

Ὅτε μὲν ἐβλεπεν ἐαυτὴν ἐπαναπαυομένην νωχελῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ της· καὶ ἐφρικία ὅλη ἐξ ἡδονῆς. Ὅτε δέ, τούγκντιον, τὴν εὐφροσύνην διεδέχετο ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος· ἐβλεπεν ἐαυτὴν ἐφορμῶσαν λυσίκομόν μεταξὺ τοῦ ἐραστοῦ καὶ τοῦ συζύγου της ὀπλισμένων ἐναντίον ἀλλήλων· τοῦ μὲν ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν ὑβρίσθεισαν τιμὴν του, τοῦ δὲ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ἐρωμένην του.

— Ἴδου λοιπόν ὅποια νύκτες μὲ ἀναμένουσιν ἤδη! εἶπε κατ' ἐαυτὴν ἐγειρομένη τοῦ ὕπνου. Τύψεις συνειδότος, τρόμοι! . . .

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ τῶν πόθων· σὲ ἀναμένουσι· νύκτες ἔρωτος καὶ ἐκστάσεως.

Κατὰ πρῶτον ἤδη, τὸ παρὰ πτωμα παρίστατο αὐτῇ φοβερόν με τὰς τέψεις καὶ τὰς θλίψεις αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι ὅσον ἐνοχος καὶ ἀν' ἦτο, δεχομένη τὸν Ῥαούλ, ἀγαπώμενη ὑπ' αὐτοῦ καὶ δίδουσα αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπίσης τὸν ἡγάπα, δὲν εἶχεν εἰ ἀπωλέσει τὰ πλεονεκτήματα τῆς σώφρονος γυναικός. Δὲν εἶχεν ἐν τῷ βίῳ της τὴν ἀνεξίτηλον κηλίδα, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατακτῆσεως. Τὸ ποσὸν λοι-

πὸν δὲν ἦτο ποσὸς ἀνεπανόρθωτος. Ἦρκει νὰ παραιτηθῇ τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου πάθους καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ νὰ ἐπανίδῃ πλέον τὸν Ῥαούλ. Ἡ καρδιά αὐτῆς θὰ ἐπράυνετο βαθμυδόν, καὶ, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς, θὰ ἤντλει δυνάμεις ἵνα ἀντιστῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀνωφελῇ σχέδια! μάταιοι λόγοι! ἐπανελάμβανεν ἡ φωνὴ τῶν πόθων: Ἀγαπᾷς!

Ἦτο ἀληθές. Ὁ ἔρωτος ἐκεῖνος εἶχεν ἐνσάρκωθῇ ἐν ἐαυτῇ! Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ ἡ νὰ ὑποκύβῃ εἰς αὐτόν.

Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἴδῃ ὅποῖον ἔσεται τὸ μέλλον αὐτῆς, καὶ ἡ γέρθη τῆς κλίνης αἶμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἡ ὅρα προηγούμενου φύλλον].

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐξέπληξε καὶ ἐφόβισε τὸν Γορανφλότον.

— Ἀνταποκριθῆτι, ἀνταποκριθῆτι, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Ὁ ξενοδόχος μὰς γινώσκει τὰ πάντα, εἶναι ἐκ τῶν ἡμετέρων.

— Εἶναι, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἐκ τῶν ἡμετέρων εἶναι;

— Ἐκ τῶν τῆς Ἀγίας Ἐνώσεως, εἶπεν ὁ Βερνουλλιέτος χαμηλοφώνως.

— Βλέπετε, ὅτι δύνασθε ν' ἀνταποκριθῆτε, προσέθετο ὁ Σχικῶ.

Ὁ Γορανφλότος ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ σημεῖον, ὅπερ μεγάλως ἐχαροποίησε τὸν ξενοδόχον.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ὅστις ἐπείγετο νὰ μεταβάλῃ θέμα ὁμιλίας, μοι ὑπεσχέθη τις οἶνον Εσρές.

— Ὁ οἶνος Εσρές, τῆς Μάλαγας, τῆς Ἀλικάντης, πᾶσα ἡ οἶναποθήκη μου εἶνε εἰς τὴν διαθέσίν σας, ἀδελφέ μου.

Ὁ Γορανφλότος ἔφερε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ξενοδόχου πρὸς τὸν Σχικῶ καὶ ἀπὸ τούτου πρὸς τὸν οὐρανόν. Οὐδὲν ἡννόει τῶν συμβαινόντων, προδήλως, δ' ἐν τῇ μοναχικῇ ταπεινοφροσύνῃ του, ἀνεγνώριζεν, ὅτι ἡ εὐδαιμονία του κατὰ πολὺ ὑπερέβαινε τὴν ἀξίαν του.

Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας ὁ Γορανφλότος ἐμεθύσκετο τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν διὰ Εσρές, τὴν δὲ δευτέραν δι' οἶνου τῆς Μάλαγας καὶ τὴν τρίτην δι' οἶνου τῆς Ἀλικάντης.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὁ Σχικῶ δὲν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του, ἀλλὰ παρεμόνευε τὸν Νικόλαον Δαυῖδ.

Ὁ ξενοδόχος, ἀποδίδων τὴν κάθειρξιν ταύτην τοῦ Σχικῶ εἰς τὸν ἐκ τοῦ ὑποτιθεμένου βασιλόφρονος φόβον, ἐνησμενίζετο νὰ παίζῃ εἰς τοῦτον διάφορα παιγνίδια.

Ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, ὅστις εἶχεν ὀρίσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο συνέντευξιν εἰς τὸν Πέτρον δὲ Γονδὺ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν προσωρινὴν ἐκείνην διαμο-

νὴν ἐκ φόβου μήπως ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κυρίων Γκίζη δὲν εὕρισκεν αὐτόν ἐκεῖ, ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς πάντα. Εἶναι ὁμῶς ἀληθές, ὅτε, ἀφοῦ ὁ ξενοδόχος ἐξήρατο τοῦ δωματίου ἐκείνου, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ περὶ τῷ Σχικῶ, ὅστις δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς ἐπὶ τοῦ διαχωρίσματος ὁπῆς, τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα τῆς ὀργῆς του.

Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐγκαταστάσεώς του, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, ἐννοήσας τὰς κακὰς διαθέσεις τοῦ ξενοδόχου, δεικνύων αὐτῷ ἡ μᾶλλον τῇ θύρᾳ, δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθει, τὴν πυγμὴν, εἶπε:

— Μετὰ πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας, θὰ μοι τὸ πληρώσῃς, ἀνότητε.

Ὁ Σχικῶ εἶχε μάθει ἀρκετά, διότι ἦτο ἀσφαλής, ὅτι ὁ Νικόλαος Δαυῖδ δὲν ἦ ἀπύρχεν τοῦ ξενοδοχείου πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα.

Πλὴν, προσεγγιζούσης τῆς ἑκτῆς ἡμέρας, ἥτις ἦτο ἡ ἐβδόμη ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, πρὸς δὲ ὁ Βερνουλλιέτος, παρὰ τὰς παρακλήσεις τοῦ Σχικῶ, εἶχε δηλώσει, ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τοῦ δωματίου, ὁ Νικόλαος Δαυῖδ, λέγομεν, ἡσθένησεν.

Ὁ ξενοδόχος ἐπέμενε ν' ἀναγκάσῃ αὐτόν ν' ἀπέλθῃ τοῦ ξενοδοχείου ἐνόσφ' ἡδύνατο εἰσεῖν νὰ βαδίξῃ, ἀλλ' ὁ δικηγόρος ἠτήσατο ἀναβολὴν μέχρι τῆς ἐπιούσης, ἀξιῶν ὅτι τότε θὰ ἐβελτιούτο ἡ κατάστασις του, ἀλλὰ, τὴν ἐπιούσαν, ἦτο εἰς χεῖρωνα κατάστασιν.

Τὴν εἰδήσιν ταύτην ἀνεκοίνωσεν ὁ ξενοδόχος εἰς τὸν φίλον τοῦ Σχικῶ.

— Λοιπόν! εἶπε, τρίτων τὰς χεῖρας του, ὁ ἡμέτερος βασιλόφρων, ὁ φίλος τοῦ Ἡρώδου θὰ ὑποστῇ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ νκυάρχου, ρὰν τὰν πλὰν πλὰν πλὰν.

Τὰ μέλη τῆς Ἐνώσεως ἐκάλουν οὕτω τὴν μετάβασιν ἀπὸ τούτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Μπα! εἶπεν ὁ Σχικῶ, νομίζετε, ὅτι θ' ἀποθάνει;

— Πάσχει φοβερόν πυρετόν, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, πυρετόν τριταῖον, τεταρταῖον με ὑποτροπιάσεις, αἱ ὅποια τὸν κάμνουν νὰ πηδᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης του· ἔχει πείναν δαίμονος, ἠθέλησε νὰ με πνίξῃ καὶ κτυπᾷ τοὺς ὑπηρετάς μου· οἱ ἱατροὶ δὲν ἐννοοῦν τὴν ἀσθενείαν του.

Ὁ Σχικῶ ἐσκέφθη.

— Τὸν ἴδετε; ῥώτησε.

— Βεβαίως, ἀφοῦ σὰς λέγω, ὅτι ἠθέλησε νὰ με πνίξῃ.

— Εἰς ὅποιαν κατάστασιν ἦτο;

— Ὁχρός, τεταραγμένος, καταβεβλημένος, ἐκραύγαζεν ὡς δαιμονισμένος.

— Καὶ τί ἐφώναζε;

— Φυλάξατε τὸν βασιλέα. Ἐπιβουλεύονται τὸν βασιλέα.

— Ὁ ἀθλιος!

— Ὁ κακοῦργος. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ λέγει, ὅτι περιμένει τινὰ ἐξ Ἀβινιῶνος καὶ ὅτι θέλει νὰ τον ἴδῃ πρὶν ἢ ἀποθάνῃ.

— Βλέπετε; εἶπεν ὁ Σχικῶ. Λαλεῖ περὶ τῆς Ἀβινιῶνος.